

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2011/0120 van 30 augustus 2011
in de zaak 2010/0539/A/2/0520

In zake: de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling West-Vlaanderen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Yves FRANCOIS
kantoor houdende te 8790 Waregem, Eertbruggestraat 10
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 24 juni 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 20 mei 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep ingesteld namens de bvba ■■■■■, hierna de (vergunning)aanvrager genoemd, tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde van 11 januari 2010 ontvankelijk en gegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de aanvrager de stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een ééngezinswoning na afbraak van de bestaande woning.

Het betreft een perceel gelegen te ■■■■■ en met kadastrale omschrijving ■■■■■.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen antwoordnota ingediend maar wel het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft geen toelichtende nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 21 juni 2011, alwaar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Yves FRANCOIS die verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

De voorzitter heeft de zaak in dezelfde staat in voortzetting gesteld tot op de zitting van dinsdag 26 juli 2011 om 13u30, teneinde de verzoekende partij de mogelijkheid te geven het bewijs te leveren dat de bestreden beslissing pas op 25 mei 2010 door de post werd aangeboden.

Op de zitting van 26 juli is de verzoekende partij schriftelijk verschenen.

De verwerende partij is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 21 augustus 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de bvba [REDACTED] bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een ééngezinswoning na afbraak bestaande woning”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 6 december 1976 vastgestelde gewestplan ‘Veurne-Westkust’, gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt.

Het perceel is wel gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling [REDACTED], goedgekeurd op 2 juli 1963.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 31 augustus 2009 tot en met 30 september 2009, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Op 19 september 2009 stelt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde voor om af te wijken van de bepalingen van de verkavelingsvergunning, inzake de perceelsafmetingen en/of de afmetingen, de plaatsing en het uiterlijk van de bouwwerken.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 16 december 2009 een ongunstig advies omdat het voorstel aanleiding geeft tot een oneigenlijke wijziging van de verkavelingsvoorschriften. Het afwijkingsvoorstel betreffende de dakvorm zou namelijk het wijzigen van het aantal bouwlagen impliceren:

“ ...

De afwijking kan niet toegestaan worden om volgende redenen:

HET VOORSTEL GEEFT AANLEIDING TOT EEN ONEIGENLIJKE WIJZIGING VAN DE VOORSCHRIFTEN.

Het afwijkingsvoorstel betreffende de dakvorm impliceert immers het wijzigen van het aantal bouwlagen.

Ik ben grotendeels akkoord met het afwijkingsvoorstel van uw college. De afwijkende dakvorm (van Fransche kap → plat dak) kan in toepassing van art. 4.4.1. van de VCRO toegelaten worden maar mag geen aanleiding geven tot het creëren van een bijkomende bouwlaag, wat hier wel het geval is.

Er is een voorafgaande verkavelingswijziging vereist.

De voorgestelde afwijking wordt niet toegestaan.

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde weigert bijgevolg op 11 januari 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de aanvrager.

Tegen deze beslissing tekent de aanvrager op 18 februari 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 21 april 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep ongegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren, en oordeelt hierbij dat er voor het wijzigen van het aantal bouwlagen geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 4.4.1 VCRO:

“ ...

Art. 4.4.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voorziet de mogelijkheid afwijkingen toe te staan. Afwijkingen mogen enkel de perceelsafmetingen, de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen betreffen en kunnen enkel worden toegestaan na een openbaar onderzoek. Afwijkingen kunnen niet worden toegestaan voor wat betreft de bestemming, de maximaal mogelijke vloerterreinindex en het aantal bouwlagen.

Zoals ook aangehaald in het afwijkingsvoorstel van de technische dienst van Koksijde zijn de verkavelingsvoorschriften sterk achterhaald en werd bij de opmaak van de voorschriften geen rekening gehouden met de helling van het terrein. De niveauverschillen zijn nochtans zeer karakteristiek voor dit perceel en bedragen tot ca 6m. Rekening houdende met het feit dat het straatniveau door de helling van het terrein hoofdzakelijk in de grond verwerkt is, moet de grotendeels ondergrondse verdieping niet meegerekend worden als bouwlaag. In het beroepschrift staat vermeld dat de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar ten onrechte van oordeel is dat de ondergrondse verdieping van de woning als ‘gelijkvloers’ moet worden beschouwd en dat de gelijkvloerse woning reeds de tweede bouwlaag zou uitmaken. Dit standpunt is echter niet te lezen in het advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar. De gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar haalt aan dat het afwijkingsvoorstel betreffende de dakvorm het wijzigen van het aantal bouwlagen impliceert. Het is dus niet de grotendeels ondergrondse verdieping die voor problemen zorgt, maar wel het ontstaan van een bijkomende bouwlaag door het voorzien van een plat dak. Sinds de komst van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening kunnen afwijkingen van de dakvorm toegelaten worden. Een gelijkvloerse verdieping met plat dak i.p.v. één bouwlaag + dakverdieping is nu dus wel mogelijk als afwijking. Het afwijkingsvoorstel betreffende de dakvorm mag

echter geen aanleiding geven tot het creëren van een bijkomende bouwlaag. Huidig voorstel voorziet 2 bouwlagen (de grotendeels ondergrondse verdieping buiten beschouwing gelaten) met plat dak, zodat er wel sprake is van een bijkomende bouwlaag. Wanneer bijvoorbeeld een hellend dak onderbroken wordt door te grote uitbouwen kan er reeds sprake zijn van een bijkomende bouwlaag. Wanneer de bijkomende verdieping volledig met plat dak wordt afgewerkt is er dus duidelijk sprake van een bijkomende bouwlaag. Het ongunstig advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar moet dan ook bijgetreden worden.

De aanvraag valt bijgevolg buiten de toepassingsmogelijkheden van artikel 4.4.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zodat er een legaliteitsbelemmering ontstaat om de aanvraag te kunnen vergunnen.

In het afwijkingsvoorstel van de technische dienst van Koksijde en in het beroepschrift wordt vermeld dat er reeds vele precedents zijn in de omgeving.

...

Uit navraag bij de technische dienst van de gemeente blijkt dat voor deze woningen een verkavelingswijziging aangevraagd werd. Er is dus geen sprake van een vergelijkbare situatie.

...

Hieruit kan men concluderen dat er geen precedents zijn binnen de verkaveling waarbij twee bouwlagen met plat dak werden vergund zonder dat eerst een verkavelingswijziging werd doorgevoerd.

..."

Na de partijen te hebben gehoord op 27 april 2010, beslist de verwerende partij op 20 mei 2010 om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen en overweegt hierbij het volgende:

"...

Tengevolge van een niveauverschil tussen voor- en achterzijde bevindt de kelderverdieping zich quasi volledig (aan drie zijden) ondergronds. Volgens de verkavelingsvoorschriften is naast de gelijkvloerse verdieping een eerste verdieping toegelaten, zijnde twee bovengrondse bouwlagen met inbegrip van het dak. De woning vandaag bestaat uit een kelderverdieping en een gelijkvloerse verdieping met hierop een hellend dak. Er is dus geen eerste verdieping. In het voorliggende ontwerp is een eerste verdieping voorzien conform de geldende verkavelingsvoorschriften.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar is ten onrechte van oordeel dat de ondergrondse verdieping van de woning als 'gelijkvloers' moet worden beschouwd en dat de gelijkvloerse verdieping reeds de tweede bouwlaag zou uitmaken. Het is een algemeen beginsel dat de gelijkvloerse verdieping een aanzet neemt ter hoogte van de inkomdorpel.

Conclusie

Het ontwerp voorziet het bouwen van een vrijstaande eengezinswoning na afbraak van de bestaande woning op een perceel dat gekenmerkt wordt door sterke niveauverschillen (tot ca 6m). De nieuw te bouwen woning bestaat uit 2 bouwlagen met plat dak.

Er dient gesteld dat geen bijkomende bouwlaag wordt gecreëerd. De voorgestelde afwijking behelst enkel de afwijking van dakvorm van mansardedak naar plat dak en is derhalve wel in overeenstemming met de afwijkingsvoorstellen.

Ten gevolge van een niveauverschil tussen voor- en achterzijde bevindt de kelderverdieping zich quasi volledig (aan drie zijden) ondergrondse. Volgens de verkavelingsvoorschriften is naast de gelijkvloerse verdieping een eerste verdieping toegelaten, zijnde twee bovengrondse bouwlagen met inbegrip van het dak. De woning vandaag bestaat uit een kelderverdieping en een gelijkvloerse verdieping met hierop een hellend dak. Er is dus geen eerste verdieping. In het voorliggende ontwerp is een eerste verdieping voorzien conform de geldende verkavelingsvoorschriften.
...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

Aangaande de tijdigheid van het beroep stelt de verzoekende partij het volgende:

“ ...
Het bestreden besluit werd door de Deputatie per aangetekende brief dd. 21.05.2010 aan de Gewestelijke Stedenbouwkundige Ambtenaar betekend en op 25.05.2010 ontvangen (stuk 10). De beroepstermijn van 30 dagen ving derhalve aan op 26.05.2010 om te eindigen op 24.06.2010.
...
Het verzoekschrift werd tijdig neergelegd.
...”

Beoordeling door de Raad

Uit een stuk dat op vraag van de Raad is toegevoegd door de verwerende partij, blijkt dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd betekend met een op 21 mei 2010 gedateerde en ter post aangetekende zending.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de bestreden beslissing aan de aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Koksijde evenzeer met een op 21 mei 2010 gedateerde en ter post aangetekende zending werd betekend.

De Raad wijst er op dat onder betekening moet worden begrepen, de aanbidding van de zending, die wordt geacht te gebeuren op de dag na de datum van de poststempel van de ter post aangetekende brief. Onder aanbidding moet worden begrepen, het eigenlijk aanbieden door de postdiensten van de aangetekende zending.

Rekening houdende met de verzending van de bestreden beslissing op vrijdag 21 mei 2010 en met het feit dat maandag 24 mei 2010 Pinkstermaandag was, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op 25 mei 2010 werd aangeboden aan de verzoekende partij.

Het ingediende beroep is dus tijdig.

B Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

De verzoekende partij voert aan over het vereiste belang te beschikken doordat zij ad nominatim in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 5° VCRO is aangeduid als belanghebbende.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar beschikt op grond van artikel 4.8.16, §1 VCRO over het rechtens vereiste belang om een vordering in te stellen bij de Raad.

De Raad aanvaardt tevens dat uit artikel 4.8.16, §1 VCRO niet alleen het potentieel belang van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar blijkt, maar ook diens hoedanigheid en meer bepaald diens procesbevoegdheid om een vordering in te stellen bij de Raad.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Enig middel

Standpunt van de partijen

In een enig middel roept de verzoekende partij de schending in van de verkavelingsvoorschriften, van de artikelen 4.3.1, §1 en 4.4.1 VCRO en van de formele en materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij wijst er op dat de aanvraag voorziet in meer dan twee bouwlagen wat een niet-toegelaten afwijking op de verkavelingsvoorschriften inhoudt die bepalen dat een bouwwerk slechts mag bestaan uit een gelijkvloers met één verdieping verwerkt in het dak. Het ontworpen bouwwerk bevat volgens de verzoekende partij een niveau 0 met inkom en garages, een niveau 1 met leefruimten en een niveau 2 met slaapkamers onder plat dak.

Verder meent de verzoekende partij dat de verwerende partij zelf stelt dat het niveau 0 te beschouwen is als een bouwlaag nu het bestreden besluit stelt dat het een algemeen beginsel is dat de gelijkvloerse verdieping een aanzet neemt ter hoogte van de inkomdorpel. De verzoekende partij wijst er op dat de inkomdorpel op het niveau 0 ligt.

Het feit dat deze verkavelingsvoorschriften achterhaald zouden zijn, doet volgens de verzoekende partij niet terzake. Het argument dat er gelijkaardige bouwwerken in de buurt werden vergund, kan ook niet nuttig worden staande gehouden volgens de verzoekende partij nu daarvoor klaarblijkelijk verkavelingswijzigingen werden gevraagd en het niet over afwijkingen gaat.

In ondergeschikte orde is de verzoekende partij van oordeel dat, zelfs al zou de onderste bouwlaag als ondergrondse verdieping worden beschouwd en niet meegerekend worden in de telling van het aantal bouwlagen, er toch nog steeds een schending is van de verkavelingsvoorschriften.

Volgens de verkavelingsvoorschriften dient de verdieping in het dak verwerkt te zitten. De aanvrager kon eventueel een andere dakvorm kiezen waarin de verdieping verwerkt zit, maar niet het plat dak. Volgens de verzoekende partij zit de verdieping in de aanvraag immers niet 'in' het dak verwerkt, maar onder het dak.

De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij op niet-toegelaten wijze de verkavelingsvoorschriften schendt en nalaat te motiveren waarom de ontworpen constructie slechts één bouwlaag met een verdieping in het dak zou bevatten.

Beoordeling door de Raad

De Raad stelt vast dat het betrokken perceel gelegen is binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde en niet-vervallen verkaveling [REDACTED] zoals die werd goedgekeurd op 2 juli 1963.

Ingevolge deze verkaveling is de bouwhoogte als volgt bepaald:

“De maximumhoogte is vastgesteld als volgt:

- a) Gelijkvloers met verdieping het laatste in het dak ingewerkt*
- b) Gelijkvloers met verdiep in den vorm van “Fransche kap” “*

Deze maximale bouwhoogte wordt tevens vermeld in het bestreden besluit.

Verder stelt de Raad vast dat dit verkavelingsvoorschrift, door de opstelling ervan in zeer algemene bewoordingen, enkel stelt dat iedere woning in de verkaveling slechts twee bouwlagen of niveaus mag hebben, waarvan één bouwlaag in het dak moet verwerkt worden. De verkaveling geeft blijkbaar de voorkeur aan de ‘Fransche kap’ als dakvorm of het mansardedak, waarbij het algemeen geweten is dat dit tot doel heeft een zo goed als volwaardige dakverdieping tot stand te brengen. Het karakteristieke van dit verkavelingsvoorschrift is dan ook dat de tweede bouwlaag op de een of andere wijze in het dak verwerkt zit.

Dat er in het verleden (want de verkaveling dateert reeds van 1963) op dit verkavelingsvoorschrift voor bepaalde woningen reeds wijzigingen werden toegestaan, blijkt uit het onderzoek dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar deed naar aanleiding van het opstellen van zijn verslag. Dat bepaalde woningen uit de verkaveling wellicht in strijd met dit verkavelingsvoorschrift werden opgetrokken, valt niet uit te sluiten, doch dit belet niet dat onderhavige aanvraag dient getoetst te worden aan de verenigbaarheid met de geldende verkavelingsvoorschriften.

Bij nazicht van de plannen stelt de Raad vast dat het ontworpen bouwwerk volgende niveaus bevat:

- een niveau 000 dat deels verzonken ligt in de grond en dat de inkomhal, garages, kelder, berging en kuip van het zwembad bevat
- een niveau +285 dat leefruimtes, een overdekt terras, terras, groendak en een zwembad bevat en waarvan een deel eveneens verzonken ligt in de grond
- een niveau +570 dat slaapkamers en een badkamer bevat en dat volledig boven de grond gelegen is.

De bestreden beslissing stelt wat de ontworpen constructie betreft enerzijds dat het een algemeen beginsel is dat de gelijkvloerse verdieping een aanzet neemt ter hoogte van de inkomdorpel en anderzijds dat de bouwplannen bepalen dat onder het gelijkvloers een grotendeels ondergrondse verdieping wordt voorzien die dienst doet als garage, kelder, berging en inkom.

Deze redenering komt de Raad als tegenstrijdig voor nu het gelijkvloers, volgens de redenering van de verwerende partij, het niveau 000 is aangezien op dit niveau de inkom is voorzien, terwijl de bestreden beslissing anderzijds bepaalt dat er een ondergrondse verdieping onder het gelijkvloers ligt waaruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij meent dat het niveau +285 als gelijkvloers moet worden beschouwd.

De bouwplannen zijn nochtans duidelijk en worden zelfs, wat het aantal niveaus betreft, bevestigd door de vergunningsaanvrager in het bij de aanvraag gevoegde model 1 van de statistiek voor bouwvergunningen, alwaar wordt aangeduid dat de nieuw te bouwen woning 3 niveaus omvat.

Het niveau 000 is volgens de plannen dus het gelijkvloers, niet enkel omdat het de inkom omvat, maar tevens omdat het het aanzetpeil omvat (inkomdorpel) waarmee de hoogte van het gebouw wordt berekend. In de spreekwoordelijke betekenis van het woord is het gelijkvloers bovendien het niveau dat zich op straatniveau bevindt. Dit is hier het geval.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zonder meer uit de verkavelingsvoorschriften meent af te kunnen leiden dat er twee bovengrondse bouwlagen zijn toegestaan met inbegrip van het dak. Dit wordt echter niet gesteld in de verkavelingsvoorschriften.

De verkavelingsvoorschriften stellen duidelijk dat er twee bouwlagen zijn toegelaten zonder te preciseren waar deze bouwlagen moeten gelegen zijn. Een ondergrondse bouwlaag geldt dus eveneens als bouwlaag zelfs indien deze bouwlaag langs een aantal zijden niet zichtbaar zou zijn. De verkavelingsvoorschriften maken geen onderscheid tussen een bouwlaag en een woonlaag, zijnde een bewoonbare bouwlaag.

De Raad stelt dan ook vast dat de bouwplannen aantonen dat de te bouwen constructie drie bouwlagen zal tellen.

Artikel 4.4.1 VCRO stelt uitdrukkelijk dat er niet kan worden afgeweken van de verkavelingsvoorschriften indien deze afwijking het aantal bouwlagen betreft. Dat is hier het geval.

De bestreden beslissing schendt dan ook de verkavelingsvoorschriften door een bouwwerk te vergunnen dat meer dan twee bouwlagen bevat.

Een afwijking van het aantal bouwlagen, zoals opgelegd door de verkavelingsvoorschriften, kan rekening houdende met artikel 4.4.1 VCRO op geen enkele nuttige wijze worden gemotiveerd om een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Het feit dat de verkavelingsvoorschriften achterhaald zouden zijn, doet niet ter zake nu deze nog steeds van kracht zijn.

Hetzelfde geldt voor het feit dat er gelijkaardige bouwsels voorkomen in de buurt nu nergens uit het bestreden besluit blijkt of het aldaar om een geldig verkregen wijziging van de verkavelingsvoorschriften gaat en of het om volledig vergelijkbare situaties handelt.

De door de verwerende partij opgebouwde redenering in verband met de afwijking van de dakvorm waarbij aan het aantal bouwlagen niet geraakt wordt, dient dan ook niet verder te worden onderzocht. Toch merkt de Raad op dat deze redenering iedere logica mist aangezien de verwerende partij van het onjuiste standpunt uitgaat dat er slechts twee bouwlagen zouden zijn omdat de verwerende partij de kelderverdieping niet als bouwlaag in rekening brengt. Bovendien voorziet het betreffende verkavelingsvoorschrift dat de verdieping in het dak dient ingewerkt te worden zodat een alternatieve dakvorm onder de vorm van een plat dak enkel het verlies van de bovenste verdieping tot gevolg kan hebben.

Het project, zoals de aanvrager het voor ogen heeft, kan enkel tot stand komen mits een wijziging van de verkavelingsvoorschriften.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt ontvankelijk en gegrond verklaard.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 20 mei 2010, waarbij aan de bvba ■■■■■ de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een ééngezinswoning na afbraak van de bestaande woning op een perceel gelegen te ■■■■■ en met kadastrale omschrijving ■■■■■.
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de vergunningaanvrager en dit binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van het huidig arrest.
4. Er zijn geen kosten, gelet op de vrijstelling voor de betaling van het rolrecht verleend aan de verzoekende partij op grond van artikel 9, §3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 29 mei 2009 tot regeling van sommige aspecten van de organisatie en werking van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 30 augustus 2011, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Eddie CLYBOUW

Hilde LIEVENS